

Антоній живѣлъ съ нея, като са ползовалъ съсь челядны тѣ си радости и са занимавалъ въ дѣла та си. Но наскоро произлѣзли новы несъгласія съ Октавіана, който възвълнувалъ върху Лепида сички тѣ му дружина и самыя имъ неспособенъ полководецъ проводилъ на заточеніе въ нѣкое си мѣсто. Сега му оставалъ единъ само съперникъ — Антоній. Антоній, който живѣлъ съ млада та си жена въ Грьція, сѣднѣлъ на кораби съ войска та си и отплувалъ въ Италія. Когато пристигнѣлъ той до брѣга, Октавія го умолила, предъ да са начнѣтъ непріятелски тѣ дѣйствія, да ѣ проводи до брата ѣ. Октавіанъ, въ пълно обрѣженіе, стоялъ въ глава та на многобройна та си войска; но Октавія знаила да примири брата си и мѣжа си. Повечето отъ войны тѣ и отъ двѣ тѣ войски, които са срѣшнѣли за непріатели, побързали да са съберѣтъ и пригрѣждали са като пріатели; а примирены тѣ полководцы правяли си единъ на другій великолѣпны пирове. Слѣдъ туй, Антоній са завърнѣлъ въ Азія, а Октавія отишла съ брата си въ Римъ.

Но мѣжъ тѣ на Октавія не былъ достоинъ за нейна та вѣрна любовь. Като стигнѣлъ въ Азія, той пакъ наченѣлъ да живѣе развратно съ Клеопатра, и не мислялъ вече за жена си. Много време търпѣла Октавія, до като не видѣла, че нова опасность устрашава Римъ, когато нейный тѣ мѣжъ безгрыжно са предава на развратъ. Октавія са събрала да го навѣди; но Антоній ѣ писалъ, да стои въ Аѣины, защото той былъ щѣлъ да трѣгне въ походъ срѣщо Парѣяны тѣ. Тя останѣла съ дѣца та си въ Аѣины, и, при сички тѣ придумванья на брата си, който ѣ свѣтувалъ публично да са оплаче въ Римъ върху Антонія, сѣ пакъ спазвала привѣрзанность кѣмъ мѣжа си. „Ако ты не щещь да ма видишь, писала му тя: то поне извѣсти ми, дѣ да ти проводиѣ пары, войски и принесены тѣ ми за тебе дарове.“ Таквази привѣрзанность преобрѣнѣла была сърце то на Антонія, но Клеопатра, като съгледала туй, употребила сичко то си искусство, за да го замутае въ примки тѣ си: тя ту са